

Tillförlitlig Berättelse
om
Den berömda trollpackan
Ollars-Kestes
Förbannelser och Häxerier

Sammanställd utifrån den bemälda Ollars-Keste
och flere der medbrottslige hållne ransakning
utförd af konungslig kommission.

Under det förra seklet härjade Diefwulens anhang i Sveriges rike. Störst var plågorna i Mlora by i Dalarne där många häxor lebde samman. De bortröbade kristna barn och kokade utaf dem sina salbor. De bolade med den mörke och skändade kyrkor.

Värst af dem alla var Överstehäxan Ollars-Keste som var en fager kvinna, men med en själ svart som mörkaste natten. Det sägs att hon vara Satans främste brud och att hon en gång skitit på altaret i Mlora kyrka.

Folket i Mlora plågades svårt af häxeriet och tillskreb den nådige konungen med böner om bistånd. Ett följe mäktiga män sändes till Mlora för att infånga häxan och bringa henne inför rätta, men icke blev det enkelt.

Ollars-Keste var en Diefwulens förtrogne och hon förmådde vränga synen på folk. När knektarna kom för att fånga henne försvann hon i tomma luften som en osynlig. En präst var dock där som visste på råd. Han lade heliga oblater på sina ögonlock och kunde så se den

fallna häxan. På det viset fängslades den beröptade Ollars-Keste.

Vid rättegången förnekade icke Ollars-Keste sina synder så som bruklig är bland häxor. I stället bekände hon stolt sina illdåd. Ett dussin barn hade hon offrat och bränt. Dessutom sade hon sig ha kallat trolleld från himlen som bränt hennes fienders gårdar. Hon hävdade dock att hon inte tjänade satan. "Jag och de mina tjänar den eviga eldens herre som härkade långt innan Satan ens var född", sade häxan.

Trots hennes bekännelse valde domstolen att utföra ett prob emedan det icke gick att utesluta att kvinnan var förryckt. Man bestänkte henne med batten från kyrkans dopfunt. Det fräste då något förskräckligt likt brunnsbatten på en barm spishäll. Efter detta tecken tvekade icke längre någon utan häxan valdes till döden.

Likt de mindre häxorna fördes även Ollars-Keste ut till domsplatsen på Sandängarna norr om älven i en båt. Hon stod rak fram i båten och försökte mumla sina svarta böner, men knekt-

arna pinade henne med sina spjut.

Så fördes häxan upp på bålet. Prästen gav henne en sista möjlighet att ångra sina dåd för hennes eviga själs frälsning. Den nåden besvarade häxan med att spotta svart galla i prästens anlete.

När sedan bålet tänts vred sig icke häxan. När lågorna slickade henne log hon och bandet kring hennes mun fattade eld. "Nu går jag min brinnande herre till mötes och som ni dömt mig till döden dömer jag nu er. Ni och era ättlingar kommer att hemsökas av den eviga eldens förbannelse. Ni skall brinna för det som gjordes mig." Så slutade Ollars-Kestes bana.

Något år därefter brann kyrktornet på Mora kyrka och prästen uppslukades av lågorna. Då han var den man som lett rannsakingen över häxan viskade många om förbannelsen. Andra sade dock att det var Herren Gud som sänt blixten som ett tecken. Moras byg hade befläckats av häxor och aldrig mer skulle så få ske.